

تاریخ پنهان آیه چهل — شماره سی و یک

حزقیال شماره دوازده

Jeff Pippenger

2026-09-20

مقاله پیشین با این بند به پایان رسید که می‌گفت: «ازدواج عهدی 313 نمایانگر واپسین ازدواج عهدی قدرت پاپی با ایالات متحده آمریکا است—برترین پادشاه ده پادشاه مکاشفه هفدهم؛ قدرتی دوشاخ که به وسیله قدرت دوشاخ فرانسه نمونه‌سازی شده است. تاریخی که با کلوویس در 496 آغاز شد و سرانجام به فرمان یوستینیان در 533 و به تخت‌نشینی پاپیت در 538 انجامید، نمایانگر تاریخ 1989 تا قانون یکشنبه است.»

رونالد ریگان به واسطه کلوویس در سال ۴۹۶ پیش‌نمون گردید، و دونالد ترامپ به واسطه ژوستینیان در سال ۵۳۳ پیش‌نمون می‌شود. فرمان ژوستینیان پنج سال پیش از آن صادر شد که پاپیت در سال ۵۳۸ بر تخت سلطنت صعود کرد، و فرمان میلان هشت سال پیش از نخستین قانون یکشنبه در سال ۳۲۱ صادر شد. هر دو، یعنی فرمان و فرمان‌نامه، به عنوان آن نشانه راهی که پیش از قانون یکشنبه قرار دارد، با یکدیگر انطباق دارند.

ریگان

در سال ۱۸۷۰، نیروهای ایتالیایی روم را تصرف کردند (۲۰ سپتامبر ۱۸۷۰). ایالات پاپی به عنوان یک دولت سرزمینی از میان رفت، و پاپ پیوس نهم به «زندانی واتیکان» بدل شد. چون دیگر هیچ قلمرو پاپی باقی‌مانده‌ای که به عنوان یک دولت دارای حاکمیت به رسمیت شناخته شود وجود نداشت، ایالات متحده (همانند بسیاری از کشورهای دیگر) دیگر روابط دیپلماتیک رسمی با پاپ به عنوان یک فرمانروای دنیوی حفظ نکرد. در اکتبر ۱۹۵۱، رئیس‌جمهور هری اس. ترومن ژنرال مارک دبلیو. کلارک را به عنوان سفیر ایالات متحده در واتیکان نامزد کرد. مخالفت شدید به سرعت از سوی بسیاری از کلیساها و سازمان‌های پروتستان پدید آمد که استدلال می‌کردند این انتصاب ناقض جدایی کلیسا و دولت است. در ژانویه ۱۹۵۲، ژنرال کلارک نامزدی خود را پس گرفت.

در ۱۰ ژانویه ۱۹۸۴، رئیس‌جمهور رونالد ریگان و پاپ ژان پل دوم رسماً توافق کردند که روابط کامل دیپلماتیک میان ایالات متحده و مقر مقدس برقرار شود. در ۹ آوریل ۱۹۸۴، ویلیام ا. ویلسون (که پیش‌تر به عنوان نماینده شخصی ریگان خدمت می‌کرد) استوارنامه خود را تقدیم کرد و نخستین سفیر ایالات متحده نزد مقر مقدس شد.

در طی سی‌وسه سال میان ۱۹۵۱ تا ۱۹۸۴، مقاومت پروتستانیسم در برابر کاتولیسیسم از میان رفت. «بازوانی» که در سال ۴۹۶ با کلوویس به سود پاپیت ایستادند، در سال ۱۹۸۴ در ریگان تمثیل می‌یابند و تا ۱۹۸۹ امتداد می‌یابند. کلوویس نمایانگر برطرف شدن آن دینی بود که مانع بازگشت پاپیت به قدرت می‌شد، و تا سال ۱۹۸۴ مقاومت پروتستانیسم در برابر صعود پاپیت برداشته شده بود. «قربانی دائمی» (بت پرستی) برداشته شده بود، و پولس این برداشته شدن مقاومت بت پرستی در برابر پاپیت را «ارتداد» توصیف می‌کند.

کلیسای نمادین مصالحه، که به واسطه کنستانتین کبیر و تاریخ ۳۱۳ تا ۵۳۸ نمایانده شده است، دوره‌ای را مجسم می‌ساخت که در آن کلیسایی با خویشتن سازش کرد و از ایمان ارتداد ورزید. دینی که با «۵۰۸» نمایانده شده است و پیش‌تر یورش‌های قدرت پاپی را مهار کرده بود، نمادی از ارتداد

پروتستان‌ها در ایالات متحده بود. ریگان با کلوویس نمایانده شده بود. کلوویس در سال ۴۹۶ «قدرت» خود را به دستگاه پاپی سپرد، و بدین‌سان نمادی از «اتحاد نامقدس» گردید که در سال‌های ریگان تحقق یافت. کلوویس همچنین نمایانگر برداشته شدن «دائمی» در ۵۰۸ بود. ۵۰۸ نمادی از ۱۹۸۴ بود.

«این سازش میان بت‌پرستی و مسیحیت به پدید آمدن «مرد گناه» انجامید که در نبوت پیشگویی شده بود که با خدا مخالفت خواهد کرد و خویشتن را برتر از او خواهد افراشت. آن نظام عظیم دین کاذب، شاهکار قدرت شیطان است—یادمانی از تلاش‌های او برای نشستن بر تخت سلطنت و فرمان راندن بر زمین مطابق اراده خویش.» جدال عظیم، 50.

ریگان در سخنرانی سال ۱۹۸۳ خود، اتحاد جماهیر شوروی را به‌گونه‌ای مشهور «امپراتوری شر» نامید و کمونیسم خداناباور را تهدیدی عمیقاً اخلاقی و روحانی می‌دانست. او و ژان پل دوم در برابر کمونیسم شوروی، شراکتی نزدیک در سطح شخصی و سیاسی برقرار کردند. هر دو مرد این پیکار را در چارچوبی اخلاقی و حتی مبتنی بر عنایت الهی می‌دیدند؛ ریگان در محافل خصوصی از «نقشه‌ای الهی» برای فروپاشی کمونیسم سخن می‌گفت. ریگان به ظهورات فاطیما علاقه‌مند بود (آن هشدار که «روسیه خطاهای خود را گسترش خواهد داد»)، و آن دو رهبر درباره احساس مشترکشان گفت‌وگو کردند مبنی بر اینکه خداوند زندگی ایشان را (هر دو در سال ۱۹۸۱ از سوءقصد جان به در بردند) برای هدفی مرتبط با شکست دادن کمونیسم حفظ کرده بود.

شاگردان مسیح

ریگان در فرقه «شاگردان مسیح» پرورش یافت؛ فرقه‌ای که پدران بنیان‌گذارش به صراحت تعلیم می‌دادند که پاپ کاتولیسیسم همان ضدمسیح است. الکساندر کمپبل، برجسته‌ترین رهبر آغازین کلیسای «شاگردان مسیح»، بارها پاپیت را ضدمسیح معرفی کرد. او در مناظره‌ها و نوشته‌های خود استدلال می‌کرد که «شاخ کوچک» در دانیال ۷، «وحش» در مکاشفه ۱۳، و «مرد گناه» در دوم تسالونیکیان ۲، همگی به پاپ‌های روم اشاره دارند. او از این همانندسازی‌ها در مناظره‌های عمومی استفاده می‌کرد (از جمله در مناظره با اسقف کاتولیک، جان بی. پرسیل، در سال ۱۸۳۷). بارتون دلیو. استون به حکومت پاپ به‌عنوان ضدمسیح حقیقی و «مرد گناه» اشاره می‌کرد. والتر اسکات (یکی دیگر از مبشران آغازین این جنبش) نوشت که مرد گناه، یعنی پاپ روم، در کلیسای مسیحی برخواهد خاست و خویشتن را برتر از خدا خواهد افراشت.

مادر ریگان، نل، عضوی بسیار مؤمن از فرقه «شاگردان مسیح» بود و در دوران کودکی او اصلی‌ترین تأثیر دینی را بر وی داشت. ریگان در یازده‌سالگی در کلیسای «شاگردان مسیح» در دیکسون، ایالت ایلینوی تعمید یافت و در سال‌های نوجوانی در آنجا فعال بود (از جمله تدریس در مدرسه یکشنبه). او در کالج یوریکا تحصیل کرد که وابسته به «شاگردان مسیح» بود.

«کسانی که در فهم کلام دچار سردرگمی می‌شوند و از دیدن معنای ضدمسیح عاجز می‌مانند، بی‌تردید خود را در جانب ضدمسیح قرار خواهند داد. اکنون دیگر زمانی برای ما نیست که با جهان همسان شویم.» Kress Collection, 105.

ریگان به‌واسطه کلوویس و نیز مصالحه کنستانتین کبیر به‌صورت نمونه‌ای پیش‌گویی شده بود. ریگان همچنین نخستین هشت رئیس‌جمهور آخر از زمان پایان در سال ۱۹۸۹ بود. او به‌عنوان نخستین هشت رئیس‌جمهور آخر، نمونه دونالد ترامپ است؛ کسی که، همچون ریگان، درباره اهداف حقیقی پاپیت و اینکه پاپیت چه کسی است، عمیقاً دچار سردرگمی است.

آیا دو نفر می‌توانند با هم راه بروند، مگر آنکه با یکدیگر موافق باشند؟ عاموس ۳:۳.

ششمین و آخرین ازدواج معاهده‌ای در فصل یازدهم دانیال در تاریخی رخ می‌دهد که در زمان آخر، در سال ۱۹۸۹، آغاز می‌شود و در تاریخ دونالد ترامپ پایان می‌یابد.

«در جنبش‌هایی که اکنون در ایالات متحده در جریان است تا حمایت دولت را برای نهادهای و آداب کلیسا تأمین کنند، پروتستان‌ها در گام‌های پاپ‌گرایان گام برمی‌دارند. بلکه بیش از این، آنان در را می‌کشایند تا پاپیت در آمریکای پروتستان آن برتری‌ای را که در جهان کهن از دست داده است، باز یابد.» The Great Controversy, 573.

پیمان ازدواج ۳۱۳ و فرمان میلان با تاریخ ۵۳۳ هم‌راستا است، و فرمان یوستینیان در ۵۳۳ بار دیگر به‌وسیله حکومتی که مسیحیت را بر زبان می‌آورد به اجرا گذاشته خواهد شد؛ حکومتی که دیگر در نمی‌یابد که شناسایی قدرت پاپی به‌عنوان نهادی مسیحی، در بهترین حالت تناقضی در تعبیر، و در بدترین حالت توهمی هلاکت‌بار است.

کلیسا و حکومت

در سال ۴۵۷ پیش از میلاد، سومین فرمان اردشیر، حاکمیت ملی را برای هر دو اقتدار سیاسی و دینی بازگردانید.

و تو، ای عزرا، برحسب حکمت خدای خود که در دست توست، حاکمان و داوران بگمار تا همه مردمی را که در آن‌سوی نهر هستند، یعنی همه کسانی را که شریعت‌های خدای تو را می‌دانند، داوری کنند؛ و شما کسانی را که آن را نمی‌دانند، تعلیم دهید. و هر که شریعت خدای تو و شریعت پادشاه را به‌جا نیاورد، حکم بی‌درنگ بر او اجرا شود، خواه برای مرگ باشد، یا برای تبعید، یا برای مصادره اموال، یا برای زندان. عزرا ۷:۲۵، ۲۶

فرمان سوم، اختیار اجرای داوری و مجازات را هم برای شریعت‌های خدا و هم برای قوانین پادشاه فراهم ساخت. آن فرمان آغاز نبوت دو هزار و سیصد ساله را رقم زد که در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴، هنگامی که مسیح ناگهان به هیکل خود آمد، به پایان رسید. همچنین آغاز نبوتی دویست و پنجاه ساله را نشان‌گذاری کرد که در ۲۰۷ پیش از میلاد، در تاریخ میان نبرد رافیا در ۲۱۷ پیش از میلاد و پانیوم در ۲۰۰ پیش از میلاد، پایان یافت. بازگردانی هر دو حاکمیت مدنی و دینی در ۴۵۷ پیش از میلاد، یک آلفای دوگانه را مشخص می‌سازد که دو تحقق امگا می‌یابد. هر دو تحقق امگا نمایانگر دری بسته‌اند؛ یکی برای شاخ پروتستان و دیگری برای شاخ جمهوری‌خواه.

نخستین نبوت دو هزار و سیصد ساله، قوانین خدا را نمایندگی می‌کرد، و نبوت دویست و پنجاه ساله، قوانین پادشاه را نمایندگی می‌کرد. این دو نبوت، شاخ پروتستانیسم و شاخ جمهوری‌خواهی را بر جانور زمینی مکاشفه سیزده شناسایی می‌کنند. شاخ جمهوری‌خواه جانور زمینی در میانه آیات یازده تا شانزده دانیال یازده قرار داده شده است. دوره هفده ساله میان رافیا و پانیوم، به‌وسیله یک شاخ از نبوت دوتایی فرمان سوم در ۴۵۷ ق.م. قطع می‌شود. این نبوت دوگانه، هم داوری قوم عهد نهایی را شناسایی می‌کند و هم داوری آن ملتی را که آن قوم عهد، ریشه‌های خود را در آن می‌یابد.

و به آبرام گفت: «یقیناً بدان که ذریت تو در سرزمینی که از آن ایشان نیست، غریب خواهند بود، و ایشان را به بندگی خواهند گرفت؛ و آنان را مدت چهارصد سال به مشقت خواهند افکند. و نیز آن امتی را که ایشان بندگی‌اش را خواهند کرد، من داوری خواهم نمود؛ و پس از آن، با اموال بسیار بیرون خواهند آمد.» پیدایش ۱۵:۱۳، ۱۴

در کتاب حزقیال، ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ به‌واسطه ۲۲ اکتبر ۵۷۳ ق.م. نمونه‌وار پیش‌نمایانده شده است. یکی از این تاریخ‌ها آغاز داوری تحقیقی را مشخص می‌سازد و دیگری دمیده شدن شیپور یوبیل را هم در آغاز

و هم در پایان فرایند دآوری معین می‌کند. هر دو تاریخ با یکدیگر منطبق‌اند، و هر دو به دری بسته اشاره دارند. ۱۸۴۴ نمایانگر بسته شدن در مکان مقدس است، آنگاه که مسیح به قدس‌الاقداص داخل شد. ۵۷۳ ق.م. پایان مهلت آزمایش بشر را مشخص می‌سازد، زمانی که بردگان گناه که فدیة داده شده‌اند آزادی خود را می‌یابند، و زمینی جدید برای سکونت.

و اگر در این سال‌ها فدیة داده نشده باشد، آنگاه در سال یوبیل آزاد خواهد شد، هم او و هم فرزندان‌ش همراه او. زیرا بنی‌اسرائیل برای من بندگان‌اند؛ ایشان بندگان من هستند که ایشان را از سرزمین مصر بیرون آوردم. من یهوه خدای شما هستم. لاویان ۲۵:۵۴، ۵۵.

هر دو «۲۲ اکتبر» بیانگر در بسته قانون یکشنبه قریب‌الوقوع‌اند. دوره مهلت اعطاشده به ادونتیسیم در ۱۸۴۴ آغاز شد و با قانون یکشنبه قریب‌الوقوع پایان می‌پذیرد، و دوره مهلت اعطاشده به ایالات متحده نیز با همان قانون یکشنبه قریب‌الوقوع به پایان می‌رسد. هر دو پایان با دو شاهد ۲۲ اکتبر، یعنی دو هزار و سیصد سال و دویست و پنجاه سال، منطبق‌اند.

دویست و پنجاه سالی که در تاریخ میان رافیا و پانیوم به پایان می‌رسد، دوره این دو نبرد را به دو عدد نمادین تقسیم می‌کند که در کنار یکدیگر، معنای خاص خود را دارا هستند: ده سال پس از رافیا، که به معنای سرحد است، و هفت سال پیش از پانیوم، که نبردی بود واقع بر دشتی و با محاصره‌ای پایان یافت. ده و هفت، به عنوان نماد، قدرت اژدها را بر پایه چندین شاهد شناسایی می‌کنند. ۲۰۷ ق.م. ترامپ را، که نماد وحش زمین است، در فاصله میان آیه یازده و پانزده دانیال ۱۱ قرار می‌دهد و از لحاظ نبوی او را برای سخن گفتن همچون اژدها مهیا می‌سازد، چنان‌که این امر به وسیله ترکیب عدد ده و عدد هفت بازنمایی شده است.

عدد هفده نیز نمادین است، و تاریخ رافیه تا پانیوم را به فراتر از پانیوم و نیز به پیش از رافیه بسط می‌دهد. بطلمیوس چهارم فیلباتور از سال ۲۲۱ ق.م. تا ۲۰۴ ق.م. به عنوان پادشاه مصر بطلمیوسی سلطنت کرد، و او در سال ۲۱۷ ق.م. آنتیوخوس مگنوس را در رافیه شکست داد. بطلمیوس پیش از رافیه آغاز به سلطنت کرد، و «هفده» سال سلطنت نمود. عدد هفده نمایانگر یک دوره تاریخی است که پیش از رافیه آغاز می‌شود و فراتر از نبرد پانیوم و محاصره صیدون تا پایان مهلت آزمون بشر، آن‌گونه که به وسیله سال ۳۳۰ نمایانده شده است، امتداد می‌یابد. نبوت دویست و پنجاه ساله برای دوره کلیسای اسمیرنا در سال ۶۴ آغاز شد و در فرمان میلان و معاهده ازدواج سال ۳۱۳ به پایان رسید.

قسطنطین کبیر نمایانگر تاریخ کلیسای پرغامس است، و آن تاریخ در سال ۳۱۳ آغاز شد و در ۵۳۸ پایان یافت. نخستین «هفده» سال پس از پایان نبوت دویست و پنجاه ساله در ۳۱۳، دارای سه نشانه است. ۳۱۳ فرمان میلان بود، ۳۲۱ نخستین قانون یکشنبه بود، و تقسیم امپراتوری در ۳۳۰ مشخص می‌شود. ۳۳۰ نمایانگر قانون نهایی یکشنبه است که پایان زمان آزمایش بشر را نشان می‌دهد. بنابراین، عدد هفده پیش از رافیا آغاز می‌شود و بسیار پس از لشکرکشی نظامی پانیوم و صیدون پایان می‌یابد. آیه شانزدهم در دانیال ۱۱ نمایانگر قانون یکشنبه در ایالات متحده است.

نبوت اسمیرنا نشانه محاصره را مشخص می‌سازد؛ همان نشانه‌ای که عین قلب پیام هشداردهنده حزقیال است. نشانه‌ای که پیش از قانون یکشنبه قرار دارد، و در دو تصویر از ویرانی اورشلیم به نمایش درآمده است، همان محاصره است؛ اما همچنین فرمان میلان نیز هست، که آغاز شکل‌گیری صورت وحش را رقم می‌زند.

در هنگام محاصره، یک کاروان ازدواج عهدی رخ خواهد داد. این، فراکتالی از کاروان ازدواجی است که با ریگان آغاز شد، همان‌گونه که در ۴۹۶ به وسیله کلویس نمونه‌وار گردید؛ اما کاروان نهایی به سوی ازدواج، در هنگام محاصره آغاز می‌شود و با فرمان یوستینیان در ۵۳۳ و نیز با فرمان میلان در ۳۱۳

هم‌راستا است. هر دو نشان‌گاه، پیش از قانون یکشنبه قرار دارند. ۳۱۳ پیش از نخستین قانون یکشنبه در ۳۲۱ بود، و فرمان ۵۳۳ پیش از قانون یکشنبه در سومین شورای اورلئان در ۵۳۸ قرار داشت. نوعی قانون‌گذاری، ویژگی‌های نبوی هر دو، یعنی فرمان یوستی‌نیان و فرمان میلان، را برآورده خواهد ساخت، در حالی که نوعی ازدواج عهدی نمادین نیز برقرار خواهد شد.

هنگامی که آن فرمان صادر شود، دیگر برای آماده شدن بسیار دیر است، زیرا در مهلت توبه بر آن شاخ پروتستان به همان یقین بسته می‌شود که در نخستین فصیح در مصر بسته شد. از آن پس، قانون یکشنبه، که نشانه راه بعدی است، نه تنها آشکار می‌سازد که تصویر وحش به‌طور کامل شکل گرفته است، بلکه همچنین اجرای نشان وحش را نیز معین می‌کند. قانون یکشنبه پایان مهلت توبه را برای شاخ جمهوری‌خواه، یعنی وحش زمین مکاشفه‌سیزده، مشخص می‌سازد، با همان قطعیتی که فرعون و سپاهش پس از فصیح در دریای سرخ هلاک شدند.

دویست و پنجاه سالی که در ۲۰۷ پیش از میلاد به پایان می‌رسد، دونالد ترامپ را شناسایی می‌کند، آن‌گونه که او به‌وسیله آنتیوخوس مگنوس، در حال آماده‌شدن برای لشکرکشی پیش رو که در دشت پانیوم آغاز می‌شود و با محاصره صیدون پایان می‌یابد، به تصویر کشیده شده است. پس از نبرد پانیوم، اسکوپاس ایتولیایی، فرمانده بطلمیوسی، با حدود ۱۰,۰۰۰ تن از نیروهای بازمانده به شهر صیدون گریخت. آنتیوخوس او را تعقیب کرد و صیدون را «محاصره» نمود. حکومت بطلمیوسی در اسکندریه نیرویی برای امداد فرستاد، اما ناکام ماند. اسکوپاس در برابر گرسنگی، شهر را تسلیم کرد. آنتیوخوس به اسکوپاس اجازه داد که خارج شود؛ اسکوپاس بعدها به مصر بازگشت، جایی که سرانجام به اتهام خیانت و اختلاس اعدام شد. محاصره صیدون، فتح کوئله‌سوریه به‌وسیله آنتیوخوس را پس از پانیوم کامل کرد.

خواهر وایت کتاب دانیال و مکاشفه اثر اوریا اسمیت را «دست یاری خدا» معرفی می‌کند. اسمیت در تفسیر خود بر آیات چهارده و پانزده دانیال یازده، لشکرکشی دومرحله‌ای آنتیوخوس را مشخص می‌سازد.

«پرورش و تعلیم پادشاه جوان مصر از سوی مجلس سنای روم به م. ائمیلیوس لپیدوس سپرده شد، و او آریستومینس، وزیر سالخورده و کارآزموده آن دربار را، به سرپرستی او گماشت. نخستین اقدام او این بود که در برابر تهاجم مورد تهدید آن دو پادشاه هم‌پیمان، فیلیپ و آنتیوخوس، چاره‌اندیشی کند.»

«بدین منظور، اسکوپاس، سرداری نامدار از ایتولیا را، که در آن هنگام در خدمت مصریان بود، به سرزمین زادگاهش گسیل داشت تا برای سپاه نیروهای کمکی فراهم آورد. چون سپاهی آراست، به فلسطین و کوله‌سوریه لشکر کشید (در حالی که آنتیوخوس در آسیای صغیر درگیر جنگی با آتالوس بود) و تمامی یهودیه را به انقیاد اقتدار مصر درآورد.»

«بدین‌سان اوضاع برای تحقق آیه‌ای که پیش روی ماست مهیا شد. زیرا آنتیوخوس، چون به دستور رومیان از جنگ خود با آتالوس دست کشید، بی‌درنگ اقداماتی سریع برای بازپس‌گیری فلسطین و کله‌سوریه از دست مصریان به عمل آورد. اسکوپاس برای مقابله با او اعزام شد. در نزدیکی سرچشمه‌های اردن، آن دو سپاه به یکدیگر رسیدند. [Panium] اسکوپاس شکست خورد، تا صیدا تعقیب شد، و در آنجا در محاصره‌ای سخت گرفتار آمد. سه تن از کارآزموده‌ترین سرداران مصر، همراه با بهترین نیروهایشان، برای شکستن محاصره اعزام شدند، اما کامیاب نشدند. سرانجام اسکوپاس، چون در شب نحیف و نامحسوس قحطی با دشمنی روبه‌رو شد که توان مقابله با او را نداشت، ناگزیر شد با شرایط ننگین صرفاً حفظ جان تسلیم شود؛ پس از آن، به او و ده هزار تن از افرادش اجازه داده شد که برهنه و غارت‌شده از آنجا بروند. این بود فتح مستحکم‌ترین شهرها به

دست پادشاه شمال؛ زیرا صیدا، هم از حیث موقعیت و هم از حیث استحکامات، یکی از نیرومندترین شهرهای آن روزگار بود. این بود ناتوانی سلاح‌های جنوب از ایستادگی، و نیز ناتوانی قومی که پادشاه جنوب برگزیده بود؛ یعنی اسکوپاس و نیروهای ایتولیایی او.» دانیال و مکاشفه، 257، 258.

دویست و پنجاه سالی که در ۲۰۷ ق.م. به پایان می‌رسد، دونالد ترامپ را مشخص می‌سازد. نبوت دویست و پنجاه ساله‌ای که در ۳۱۳، با ازدواج معاهده‌ای شرق و غرب، و فرمان میلان پایان می‌یابد، در حال شناسایی شکل‌گیری صورت وحش در ایالات متحده است. کلیسای پرغامس، که در ۳۱۳ آغاز شد، نمایانگر تاریخی است که در آن مسیحیت، از طریق مصالحه با آیین شرک، پیش از آن که قدرت پاپی بر تخت بنشیند، سقوط کرد و از ایمان برگشت. پرغامس و سال ۳۱۳، مصالحه‌ای را نمونه‌وار می‌نمایاند که با شکل‌گیری صورت وحش در ایالات متحده بازنمایی می‌شود. این، مصالحه‌ی مسیحیت و روم پاپی را نمایندگی می‌کند، زیرا دین کاتولیسیسم چیزی بیش یا کم‌تر از شرک مبدل‌شده در هیئت یک نهاد مسیحی نیست. نبوت دویست و پنجاه ساله‌ای که در ۱۷۷۶ آغاز شد و امسال به پایان می‌رسد نیز ایالات متحده را مورد خطاب قرار می‌دهد. بنابراین، هر سه نبوت دویست و پنجاه ساله به برخی جنبه‌های نبوی وحش زمین مکاشفه‌ی سیزده می‌پردازند، و هر سه در درون خطوط نبوی‌ای که با عدد هفده نمایانده می‌شوند، به پایان می‌رسند.

قانون یکشنبه زمانی است که ایالات متحده همچون اژدها سخن می‌گوید، و سخن گفتن یک ملت عبارت است از عمل مراجع قانون‌گذاری و قضایی آن.

«سخن گفتن» آن قوم، عمل مقامات قانون‌گذاری و قضایی آن است. «The Great Controversy, 442»

ترامپ نه مرجع قضایی است و نه مرجع قانون‌گذاری؛ از این رو، قانون یکشنبه که به زودی خواهد آمد، به وسیله کنگره به انجام می‌رسد. با این حال، هر اقدامی که برای قدرت پاپی حمایت فراهم آورد، نمونه‌ای از قانون یکشنبه را مجسم می‌سازد. فرمان سال ۵۳۳ و فرمان ۳۱۳ آغاز دوره‌ای را مشخص می‌کنند که در آن تصویر وحش شکل می‌گیرد. پایان آن، قانون یکشنبه‌ای است که به زودی خواهد آمد، و عیسی همواره پایان را با آغاز به تصویر می‌کشد؛ بنابراین، اقدام ترامپ از طریق یک فرمان اجرایی که هرگونه «امتیاز»ی به ضد مسیح نبوت کتاب مقدس بدهد، الفای آن جنبشی را نمایندگی می‌کند که تنها در امگا پایان می‌یابد، آنگاه که ایالات متحده «چنان اصول حکومت خود را انکار خواهد کرد که قانونی یکشنبه‌ای را به تصویب رساند.»

«بسیاری هستند، حتی از میان کسانی که در این جنبش برای اجرای اجباری یکشنبه مشارکت دارند، که نسبت به نتایجی که در پی این اقدام خواهد آمد، ناپینا هستند. آنان نمی‌بینند که مستقیماً بر ضد آزادی مذهبی ضربه می‌زنند. بسیاری هستند که هرگز دعاوی سبت کتاب مقدس و بنیاد باطلی را که نهاد یکشنبه بر آن استوار است، درک نکرده‌اند. هر جنبشی به سود قانون‌گذاری مذهبی، در واقع عملی است از سر امتیازدهی به پاپیت، که در طی قرون بسیار، پیوسته بر ضد آزادی وجدان جنگیده است. رعایت یکشنبه، به عنوان نهادی به اصطلاح مسیحی، هستی خود را مدیون «راز بی‌دینی» است؛ و اجرای اجباری آن، عملاً به منزله به رسمیت شناختن اصولی خواهد بود که سنگ زاویه رومی‌گری را تشکیل می‌دهند. هنگامی که ملت ما بدین سان اصول حکومت خود را چنان انکار کند که قانونی برای یکشنبه وضع نماید، پروتستان‌تیسم در این اقدام با پاپیت دست خواهد داد؛ و این چیزی جز جان‌بخشیدن به آن استبدادی نخواهد بود که از دیرباز با اشتیاق در کمین فرصت خود بوده است تا بار دیگر به استبداد فعال جهش کند.» Testimonies, volume 5, 711.

هر «جنبشی در حمایت از قانون‌گذاری دینی، در حقیقت عملی از سر امتیاز دادن به پاپیت است»، و این جنبش‌ها پیش از قانون یکشنبه که به‌زودی خواهد آمد، رخ می‌دهند.

«فرمانی که اجرای پرستش این روز را الزامی می‌سازد، باید به سراسر جهان صادر شود. این فرمان تا اندازه‌ای محدود، هم‌اکنون نیز صادر شده است. در چندین جا، قدرت مدنی با آواز اژدها سخن می‌گوید، درست همان‌گونه که پادشاه بت‌پرست با اسیران عبرانی سخن گفت.» Signs of the Times، 6 مه 1897.

این مطالب را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.